

Arrest

nr. 42 649 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 september 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 29 december 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger, verklaart dat u en uw vrouw sinds 1995 het geloof van de Evangelisten aannamen.

In oktober 1995 werd uw schoonbroer A.(...) T.(...) vermoord omdat hij documenten had die corruptie bewezen van de leiders van de dienst waar hij werkte. De vrouw van Alexander, ging naar de politie en naar het Parket om de zaak te laten onderzoeken. De politie zei dat er geen onderzoek kon opgestart worden omdat de officiële doodsoorzaak niet vaststond.

Sinds 1996 waren jullie officieel lid van de Pinkstergemeenschap van Omsk.

In de zomer van 1999 werd M(...) aangesteld als nieuwe directeur op de school waar uw vrouw les gaf. Hij bekritiseerde het werk van uw vrouw en hij bedreigde jullie ook en zei dat jullie jullie geloof moesten

afzweren. Uw vrouw vertelde R.(...), een leerling die verslaafd was aan drugs, over jullie geloof. R.(...) ging naar de bijeenkomsten van jullie Pinkstergemeenschap en drie maanden later was ze afgekickt. In december 1999 kwamen haar ouders naar jullie thuis en ze zeiden dat jullie hun dochter met rust moesten laten en ze dreigden ermee dat ze jullie huis in brand gingen steken en dat ze jullie kinderen iets zouden aandoen. De oom van R.(...), A.(...), de vice-politiefchef van de ROVD van het district Omsk, deed zijn beklag bij de administratie van de school over het feit dat uw vrouw zijn nichtje bij een sekte wilde doen aansluiten. Op 24 april 2000 werd uw vrouw onwettelijk ontslagen.

Op 17 mei 2000 diende uw vrouw klacht in bij L.(...), de chef van de directeur van haar school. L.(...) bedreigde uw vrouw en hij zei dat ze haar geloof moest opgeven. Hij eiste ook de documenten van uw schoonbroer waarin de bewijzen voor de corruptie stonden.

Enkele dagen later ging uw vrouw naar L.(...) N.(...), de leider van het comité van de vakbond om te klagen over haar onwettelijk ontslag. Hij zei dat hij niets voor haar kon doen omwille van haar geloof en hij beledigde uw vrouw omwille van haar geloof.

Naar aanleiding van deze klachten kregen jullie een aantal dreigbrieven waarin stond dat jullie moesten ophouden met naar de sektebijeenkomsten te gaan.

In juli 2000 gingen jullie naar de wijkagent K.(...) met deze brieven. Hij zei dat jullie moesten terugkomen als jullie echt problemen zouden hebben.

Op 13 juli 2000 ging u naar de districtspolitie van Omsk waar u sprak met de plaatsvervangende politiefchef S.(...). Hij zei u dat hij niets te maken wilde hebben met leden van de Pinkstergemeenschap.

Op 14 juli 2000 kreeg u op uw werk bezoek van de wijkagent K.(...) vergezeld van drie mannen in burger. Ze zeiden dat ze van de ROBEP waren, de wijkafdeling van de strijd tegen de economische misdaad waren. Ze controleerden de documenten van uw werkplaats. Ze deden een huiszoeking op zoek naar religieuze literatuur. Ze sloten uw zaak zonder een reden te geven hiervoor.

Enkele dagen later ging u naar de stadspolitie van Omsk om een klacht in te dienen tegen de onwettige sluiting van uw werkplaats. U heeft nooit een antwoord gekregen.

Op 19 augustus 2000 werden u en uw vrouw onderweg naar huis bedreigd door drie jongemannen in burger, onder wie ook een van de mannen van de ROBEP. Ze eisten dat jullie zouden stoppen met klachten in te dienen. Ze zeiden ook dat er in Rusland geen plaats was voor mensen met jullie geloof. U en uw vrouw werden geslagen. U had een hersenschudding en twee gekneusde ribben. U werd naar het ziekenhuis gebracht waar u verbleef tot 28 augustus 2000.

U ging naar de stedelijke politie waar u sprak met de politieagent .(...) om klacht in te dienen tegen de fysieke bedreigingen. K.(...) wilde uw klacht niet aannemen omdat u een agent van de ROBEP vernoemde als een van uw aanvallers.

Een paar dagen later stapten u en uw vrouw naar het Parket om een klacht in te dienen tegen de geweigerde klacht door K.(...), tegen uw vervolging omwille van uw geloof, tegen de sluiting van uw zaak en tegen de bedreigingen. Jullie hadden er een gesprek met B.(...) of B.(...). Hij weigerde jullie klacht en hij zei dat K.(...) een juiste beslissing had genomen. Hij zei dat jullie beter zouden afstappen van jullie geloof en hij zei dat jullie de documenten van uw schoonbroer moesten afgeven. Hij bedreigde jullie en zei dat met jullie hetzelfde kon gebeuren als met uw schoonbroer.

In december 2000 schreef u een klacht naar het Parket-generaal van Moskou en naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Moskou. U kreeg nooit antwoord.

Op 20 januari 2001 werd u door vier politieagenten meegenomen naar het politiekantoor van de Kirov wijk waar u werd gefouilleerd. Ze vonden niets en ze sloegen u. U werd in een cel opgesloten gedurende vier uren. Daarna werd u vrijgelaten en ze bedreigden u en ze zeiden dat u beter zou stoppen met klacht in te dienen en dat u uw geloof moest opgeven.

Op 22 januari 2001 liet u uw verwondingen vaststellen bij het bureau van de gerechtelijke medische expertise in Omsk.

In februari 2001 diende u een schriftelijke klacht in bij het Parket van Omsk. U kreeg geen antwoord hierop.

Op 22 april 2001 keerden uw vrouw en u terug naar huis. Jullie zagen een geparkeerde wagen dicht bij jullie huis. U vertrouwde dit niet en jullie gingen naar een vriendin, T.(...) I.(...) I.(...) vernam van jullie burens dat de politie bij u thuis was langsgeweest op zoek naar jullie. Jullie bleven bij Irina schuilen tot jullie vertrek.

Op 21 mei 2001 vond u een dreigbrief bij u thuis waarin stond dat dit de laatste waarschuwing was en dat jullie jullie geloof moesten afzweren en dat jullie de documenten van uw schoonbroer moesten afgeven. Hierna zijn jullie nog eventjes thuis geweest en zagen jullie dat jullie binnenlandse paspoorten en het adressenboekje van uw schoonbroer verdwenen waren.

Op 28 mei 2001 vertrokken jullie uit Omsk.

Op 6 juni 2001 kwamen jullie in België aan waar jullie op dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Verder verklaart u nog dat sommige van jullie burens op jullie neerkeken, dat ze slechte woorden gebruikten tegen jullie en dat ze jullie niet hielpen omwille van jullie geloof. Verder verklaart u ook nog dat de medische zorgen die uw vrouw kreeg toen ze zwanger was geen resultaat opleverden en dat ze niet professioneel genoeg waren.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Eerst en vooral moet er opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen omwille van uw religie en omwille van het feit dat u documenten zou bezitten die corruptie bewijzen, lokaal zijn.

U had problemen met een aantal privé-personen in Omsk, namelijk met de ouders van R.(...), wiens oom vice politiechef van de ROVD van het district Omsk was, met de directeur van de technische school M.(...), met het hoofd van het landbouwbestuur L.(...), met het hoofd van de vakbond van de landbouwarbeiders L.(...), met de ROBEP en met enkele politieagenten.

U maakt echter niet aannemelijk dat u elders in de Russische Federatie problemen zou kennen omwille van uw geloofsovertuiging of omwille van het feit dat u documenten zou bezitten die corruptie zou bewijzen.

Betreffende de problemen die u had omwille van het feit dat u documenten zou bezitten die corruptie zouden bewijzen, moet er opgemerkt worden dat deze problemen vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie.

Zo verklaart u dat u problemen met L.(...) zou hebben omdat uw schoonbroer Alexander samengewerkt heeft met L.(...) en omdat L.(...) en M.(...) denken dat jullie bepaalde stukken hebben die hun corruptie bewijzen (gehoorverslag CGVS2 p5-6). Dit houdt geen verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Bovendien maakt u deze problemen niet aannemelijk. Zo verklaart u eerst dat u niet weet welke bewijzen van corruptie ze denken dat jullie hebben en dat jullie geen bewijzen hadden en dat u niet weet over welke corruptie het gaat (gehoorverslag CGVS2 p6) om later te verklaren dat het meer dan waarschijnlijk genoteerd stond in het adressenboekje van uw schoonbroer Alexander wie er corrupt was en dat eerst en vooral L.(...) corrupt was (gehoorverslag CGVS2 p6-7).

Ook verklaart u dat het adressenboekje verdwenen was (gehoorverslag CGVS2 p6). Als u dan gevraagd wordt wat u nog vreest voor L.(...) aangezien het adressenboekje van uw schoonbroer niet meer in uw bezit is, verklaart u dat u vreest voor uw leven en dat van uw kinderen (gehoorverslag CGVS2 p8).

Dit is echter niet logisch aangezien u niet meer in het bezit bent van documenten die corruptie bewijzen.

Ook is het niet logisch dat L.(...) pas na 4 jaar die documenten aan u vroeg.

Ook de verklaringen van uw vrouw hierover zijn niet logisch. Zo verklaart uw vrouw dat ze denkt dat L.(...) al sinds de dood van uw schoonbroer in 1995 denkt dat die documenten bij jullie zijn (gehoorverslag vrouw CGVS2 p4) en ze verklaart dat L.(...) voor de eerste keer die documenten vroeg aan haar in 2000 (gehoorverslag vrouw CGVS2 p5). Op de vraag waarom L.(...) pas in 2000 naar die documenten zou vragen als hij al sinds 1995 zou veronderstellen dat u deze had verklaart uw vrouw dat L.(...) veronderstelde dat u deze documenten had, dat hij geen bewijs had hiervan (gehoorverslag vrouw CGVS2 p5). Als uw vrouw dan gevraagd wordt of L.(...) in 2000 wel bewijzen had dat u die documenten had, verklaart uw vrouw dat hij ook toen geen bewijzen had (gehoorverslag vrouw CGVS2 p5).

Het is niet logisch dat L.(...) pas in 2000 naar die documenten zou vragen als hij al van in 1995 dacht dat u deze had, ook al had hij hier geen bewijzen van. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid.

Bovendien is er betreffende de poging tot opheldering van de dood van uw schoonbroer - wat het begin was van al uw problemen - een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw.

Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vrouw zich tot de politie en het Parket richtte om zijn dood te laten onderzoeken (gehoorverslag DVZ vraag 42), terwijl u bij het Commissariaat-generaal verklaart dat de vrouw van uw schoonbroer geprobeerd heeft dit te laten onderzoeken en dat u denkt dat uw vrouw dit niet heeft geprobeerd (gehoorverslag CGVS2 p11-12).

Na confrontatie verklaart u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook gezegd heeft dat het de vrouw van uw schoonbroer was en dat het waarschijnlijk fout begrepen werd (gehoorverslag CGVS2 p13). Deze verklaring kan de tegenstrijdigheid niet verklaren aangezien duidelijk uit het gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u verklaard heeft dat het om uw vrouw ging (gehoorverslag DVZ vraag 42).

Bovendien blijft uw verklaring tegenstrijdig met de verklaringen van uw vrouw hieromtrent. Zo verklaart zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal dat zij zowel naar de politie als het Parket ging om dit te laten onderzoeken (gehoorverslag vrouw DVZ vraag 42 en gehoorverslag CGVS2 p9).

Ook brengt u geen enkel begin van bewijs aan omtrent deze problemen.

Betreffende de problemen omwille van jullie religie, moet er opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat er sprake is van vervolging van de leden van de Pinkstergemeenschap.

Uw vrouw verklaart dat leden van uw geloofsgemeenschap geslagen werden door de politie omdat de politie wilde dat ze niet meer naar de kerk gingen (gehoorverslag vrouw CGVS2 p11). Ook verklaart u dat u bij terugkeer vervolging vreest omwille van uw religie omdat alle autoriteiten dezelfde gebleven zijn (gehoorverslag CGVS2 p4).

Uit informatie van 2003 waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat er geen sprake is van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van de leden van de Pinkstergemeenschap.

Uw vrouw kan haar bewering in verband met een continue vervolging van leden van de pinkstergemeenschap in Omsk dan ook op geen enkele manier staven.

De overige problemen omwille van uw religie die u aanhaalt en tevens benoemt als vervolging, namelijk het feit dat de leden van uw geloofsgemeenschap niet aangenomen worden aan de universiteit, dat de medische behandeling minder goed is voor hen en dat ze ontslagen worden op het werk (gehoorverslag CGVS2 p13 en p14 en p16) en het feit dat jullie burens op jullie neerkeken en dat ze slechte woorden tegen jullie gebruikten en dat ze jullie niet hielpen (gehoorverslag CGVS2 p10) zijn onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook de problemen omwille van haar religie die uw vrouw aanhaalt, namelijk het feit dat de medische zorgen die ze kreeg geen resultaat opleverden en niet professioneel genoeg waren (gehoorverslag vrouw CGVS2 p17), de psychologische druk op haar op school doordat haar pedagogische documenten zeer nauwkeurig werden gecontroleerd (gehoorverslag vrouw CGVS2 p10) en het feit dat uw vrouw ontslagen werd op school (gehoorverslag vrouw DVZ vraag 42) zijn niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Zo verklaart u immers dat uw vrouw wel onderzocht werd door de dokter en dat ze haar medicijnen voorschreven (gehoorverslag CGVS2 p18).

Hieruit blijkt geenszins dat er sprake is van systematische intentionaliteit van vervolging vanwege de Russische autoriteiten of medische instituten. Het feit dat de dokter zei dat alles goed was toen uw vrouw klachten had en het feit dat de voorgeschreven medicijnen niet hielpen (gehoorverslag CGVS2 p18), duiden niet op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien het hier gaat om de appreciatie van de dokter.

Het feit dat uw vrouw verklaart dat ze pas aanvaard werd in het ziekenhuis bij de bevalling (gehoorverslag CGVS2 p12) maakt geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die u neerlegt, namelijk uw geboorteakte, deze van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte en uw rijbewijs, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen aangezien het enkel identiteitsgegevens betreft en ze geen bewijs vormen van de door u aangehaalde problemen. Uw diploma van dierenarts, het attest van uw ziekenhuisopname en de medisch-gerechtelijke expertise kunnen bovenstaande conclusie ook niet wijzigen aangezien ze geen bewijs vormen van de door u aangehaalde problemen."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betwist in zijn verzoekschriften van 15 september 2006 en 29 december 2009 de motivering van de bestreden beslissing.

Hij stelt niet akkoord te gaan met het oordeel van de Commissaris-generaal dat zijn problemen aangaande de corruptie slechts lokale problemen betreffen. Hij wijst er op dat hij klacht heeft neergelegd bij het Parket-generaal in Moskou en nadien het Parket in Omsk doch dat geen antwoord heeft gekregen, waardoor volgens hem blijkt dat de problemen niet enkel lokale personen betreffen maar dat "ook het parket van Moskou en van Omsk connecties met de belagers hebben" en leidt hieruit af dat de autoriteiten in zijn land van herkomst niet in staat zijn om hem bescherming te bieden. Hij laat gelden dat hij geprobeerd heeft op verscheidene manieren klacht neer te leggen, maar dat de situatie er enkel op verslechterd is.

De tegenstrijdige verklaringen die hij en zijn vrouw hebben afgelegd, wijt hij in zijn verzoekschrift van 2006 aan het feit dat er tussen de eerste verklaring en het verhoor bij het Commissariaat-generaal zes jaar ligt en dat de dood van zijn schoonbroer zich situeert in 1995, zijnde *“reeds 11 jaar geleden is”*. Hij laat gelden dat *“men over dergelijke tijdsperiode zeker niet alles meer kan weten”* en dat hij bij de poging tot opheldering van de dood van zijn schoonbroer niet bij was en dit dan ook *“niet voor 100%”* kan bevestigen.

Verzoeker geeft toe dat zijn problemen aangaande de corruptie niets te maken met het Verdrag van Genève, maar wijst er toch op dat de problemen pas begonnen zijn toen openbaar werd dat hij lid was van de Pinkstergemeenschap.

In zijn verzoekschrift van 29 december 2009 voert hij aan dat de Commissaris-generaal faalt in zijn motivering waarom de vervolgingen niet onder de Conventie van Genève vallen en aldus de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Wat betreft verzoekers verklaring dat de problemen niet enkel lokale personen betreffen maar dat “ook het parket van Moskou en van Omsk connecties met de belagers hebben” aangezien hij er klacht heeft neergelegd doch geen antwoord heeft gekregen, merkt de Raad op dat dit louter een blote bewering betreft. Verzoeker brengt inderdaad geen enkel begin van bewijs bij van de bedoelde corruptie, noch van de klachten die hij zou hebben neergelegd.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing aangaande de documenten die corruptie zouden kunnen bewijzen, in zijn verzoekschriften geenszins weerlegt.

De Raad verwijst dan ook naar deze motivering en schaaft zich hierachter: “Bovendien maakt u deze problemen niet aannemelijk. Zo verklaart u eerst dat u niet weet welke bewijzen van corruptie ze denken dat jullie hebben en dat jullie geen bewijzen hadden en dat u niet weet over welke corruptie het gaat (gehoorverslag CGVS2 p6) om later te verklaren dat het meer dan waarschijnlijk genoteerd stond in het adressenboekje van uw schoonbroer Alexander wie er corrupt was en dat eerst en vooral L.(...) in corrupt was (gehoorverslag CGVS2 p6-7). Ook verklaart u dat het adressenboekje verdwenen was (gehoorverslag CGVS2 p6). Als u dan gevraagd wordt wat u nog vreest voor L.(...) aangezien het adressenboekje van uw schoonbroer niet meer in uw bezit is, verklaart u dat u vreest voor uw leven en dat van uw kinderen (gehoorverslag CGVS2 p8).

Dit is echter niet logisch aangezien u niet meer in het bezit bent van documenten die corruptie bewijzen. Ook is het niet logisch dat L.(...) pas na 4 jaar die documenten aan u vroeg. Ook de verklaringen van uw vrouw hierover zijn niet logisch. Zo verklaart uw vrouw dat ze denkt dat L.(...) al sinds de dood van uw schoonbroer in 1995 denkt dat die documenten bij jullie zijn (gehoorverslag vrouw CGVS2 p4) en ze verklaart dat L.(...) voor de eerste keer die documenten vroeg aan haar in 2000 (gehoorverslag vrouw CGVS2 p5). Op de vraag waarom L.(...) pas in 2000 naar die documenten zou vragen als hij al sinds 1995 zou veronderstellen dat u deze had verklaart uw vrouw dat L.(...) veronderstelde dat u deze documenten had, dat hij geen bewijs had hiervan (gehoorverslag vrouw CGVS2 p5). Als uw vrouw dan gevraagd wordt of L.(...) in 2000 wel bewijzen had dat u die documenten had, verklaart uw vrouw dat hij ook toen geen bewijzen had (gehoorverslag vrouw CGVS2 p5). Het is niet logisch dat L.(...) pas in 2000 naar die documenten zou vragen als hij al van in 1995 dacht dat u deze had, ook al had hij hier geen bewijzen van. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid.”

Niettegenstaande verzoeker beweert (zie het verzoekschrift van 18 september 2006, p. 3) dat hij “op allerlei manieren getracht heeft klachten neer te leggen, bescherming te zoeken”, blijft hij ook in gebreke aan te tonen dat de autoriteiten hem geen bescherming zouden kunnen bieden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschriften geen valabele elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Zijn verweer “dat men over een periode van zes jaar niet alles meer kan onthouden”, dat de dood van zijn schoonbroer “reeds 11 jaar geleden is” en dat hij bij de poging tot opheldering van de dood van zijn schoonbroer er niet bij was en dit dan ook “niet voor 100%” kan bevestigen, volstaat inderdaad niet. De Raad benadrukt immers dat redelijkerwijs kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die verzoeker wezenlijk tot zijn relaas betreft.

Aangaande de beweerde problemen omwille van zijn religie, merkt de Raad op dat verzoeker enkel erop wijst dat deze problemen pas begonnen zijn toen openbaar werd dat hij lid was van de Pinkstergemeenschap; hij zet nogmaals zijn asielrelaas uiteen, maar weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

Uit informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat er geen sprake is van systematische vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1980 van de leden van de Pinkstergemeenschap. Verzoeker weerlegt deze informatie niet.

De Raad verwijst dan ook naar de argumenten van de Commissaris-generaal en schaaft zich hierachter: “Betreffende de problemen omwille van jullie religie, moet er opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat er sprake is van vervolging van de leden van de Pinkstergemeenschap. Uw vrouw verklaart dat leden van uw geloofsgemeenschap geslagen werden door de politie omdat de politie wilde dat ze niet meer naar de kerk gingen (gehoorverslag vrouw CGVS2 p11). Ook verklaart u dat u bij terugkeer vervolging vreest omwille van uw religie omdat alle autoriteiten dezelfde gebleven zijn (gehoorverslag CGVS2 p4).

Uit informatie van 2003 waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat er geen sprake is van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van de leden van de Pinkstergemeenschap. Uw vrouw kan haar bewering in verband met een continue vervolging van leden van de pinkstergemeenschap in Omsk dan ook op geen enkele manier staven.

De overige problemen omwille van uw religie die u aanhaalt en tevens benoemt als vervolging, namelijk het feit dat de leden van uw geloofsgemeenschap niet aangenomen worden aan de universiteit, dat de medische behandeling minder goed is voor hen en dat ze ontslagen worden op het werk (gehoorverslag CGVS2 p13 en p14 en p16) en het feit dat jullie burens op jullie neerkeken en dat ze slechte woorden tegen jullie gebruikten en dat ze jullie niet hielpen (gehoorverslag CGVS2 p10) zijn onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook de problemen omwille van haar religie die uw vrouw aanhaalt, namelijk het feit dat de medische zorgen die ze kreeg geen resultaat opleverden en niet professioneel genoeg waren (gehoorverslag vrouw CGVS2 p17), de psychologische druk op haar op school doordat haar pedagogische documenten zeer nauwkeurig werden gecontroleerd (gehoorverslag vrouw CGVS2 p10) en het feit dat uw vrouw ontslagen werd op school (gehoorverslag vrouw DVZ vraag 42) zijn niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo verklaart u immers dat uw vrouw wel onderzocht werd door de dokter en dat ze haar medicijnen voorschreef (gehoorverslag CGVS2 p18). Hieruit blijkt geenszins dat er sprake is van systematische intentionaliteit van vervolging vanwege de Russische autoriteiten of medische instituten. Het feit dat de dokter zei dat alles goed was toen uw vrouw klachten had en het feit dat de voorgeschreven medicijnen niet hielpen (gehoorverslag CGVS2 p18), duiden niet op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien het hier gaat om de appreciatie van de dokter. Het feit dat uw vrouw verklaart dat ze pas aanvaard werd in het ziekenhuis bij de bevalling (gehoorverslag CGVS2 p12) maakt geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie."

Gelet op wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Een ongeloofwaardig relaas dient immers niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. De status van vluchteling voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 kan aldus niet toegekend worden.

2.4. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 29 december 2009 om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid werd gehecht, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE